

[Pia Christmas-Møller]

Der kan være handicappede og ældre, der blandt andre problemer også har det problem, at de lider af allergi og overfølsomhed. Jeg vil gerne meddele, at jeg personligt er overfølsom over for støvmiden og lider af håndeksem i ret udstrakt grad, og det er et stort problem. Var jeg gammel og afhængig af hjemmehjælp, kunne det godt være, at jeg meget gerne ville have, at der blev støvsuget rimelig ofte, for at jeg kunne undgå disse alvorlige udslæt. Jeg spørger SF: Er det muligt, at man forestiller sig, at der også skal kunne klages over den slags situationer?

Jeg er helt opmærksom på, at i mange andre tilfælde vil det blive opfattet som pjat at klage over, at støvsugningen ikke er præcis og god nok, men der kan være situationer, hvor det faktisk er dybt relevant. Jeg peger på det ikke for at gøre mig morsom, men for at vise, at virkeligheden altså er mangfoldig. Og jeg er ikke tryk ved, at en ankeinstans selv skal fastlægge serviceniveauet i dette land. Jeg mener ikke, vi kan flygte fra det ansvar. Det er et politisk ansvar.

Så vil jeg i øvrigt gerne være med til at give de ældre nogle bedre retsgarantier, hvis det er muligt. Men jeg vil ikke være med til bare at lave en ny bureaukratisk knopskydning, som i virkeligheden er en tom retsgaranti, som forflygtiger det politiske ansvar. I øvrigt noterede jeg da også, at fru Lilli Gyldenkilde bemærkede, at der er allerede taget højde for åbenbart urimelige forhold i den nuværende lovgivning, og det er dog en tryghed trods alt.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal endnu en gang takke CD's ordfører. Jeg er helt enig i det sidste, der blev sagt, og jeg håber, det kan blive en realitet, så vi kan komme videre med dette spørgsmål, da jeg kan forstå, at der trods alt er et flertal for en del af intentionerne i forslaget, om end der ikke er 100 pct. flertal for det hele.

Må jeg så ikke sige til fru Pia Christmas-Møller fra De Konservative, at jeg ikke var ude på at håne nogen. Men jeg synes, det var for voldsomt at snakke om nullermænd i denne forbindelse, for selvfølgelig var det ikke det, jeg mente, og det ved fru Pia Christmas-Møller også godt.

Det var svært også for os at afgrænse, og derfor står der ikke nogen afgrænsning i forslaget, men det kan jo helt tydeligt ses af diskussionen her, at havde vi sat en klar afgrænsning ind, var det ikke sikkert, vi var kommet videre. På baggrund af at vi nu kan drøfte videre, hvordan det her skal foregå, og kan få organisationerne og ikke mindst handicaporganisationerne med ind i debatten, har jeg dog nu et håb om, at vi kan finde en løsning og få lavet en afgrænsning, som er så klar, at den er til at have med at gøre.

Og må jeg så ikke sige til fru Pia Christmas-Møller, at hvis man skulle tage det som et tænkt eksempel, at fru Pia Christmas-Møller var blevet gammel og pensioneret og skulle have hjemmehjælp og led af støvallergi, jamen så selvfølgelig! Man skal jo ikke ligge og blive syg, fordi man holdes længst muligt i eget hjem og ikke kan bo et andet sted, hvor der bliver gjort rent hver dag. Man skal selvfølgelig kunne klage, hvis man bliver syg af, at der ikke bliver gjort rent. Ja, det mener jeg faktisk.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af lovforslag nr. L 244: Forslag til lov om ændring af lov om social bistand.

Af Lilli Gyldenkilde (SF) m.fl.
(Fremsat 23/3 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

[Socialministeren]

Lovforslaget betyder, at det skal være muligt at se bort fra formue i form af kapitaliseret erhvervsevne eller forsørgertabserstatning ved beregning af kontanthjælp, og at der kun skal ske delvist fradrag i kontanthjælpen, når der udbetales løbende erstatninger. Kontanthjælpsmodtagerne ville på den måde få samme retsstilling med hensyn til de erstatninger, som revalidender har.

Forslaget bryder med nogle af de principper, som bistandslovens kontanthjælpssystem hviler på, og jeg kan derfor ikke gå ind for forslaget. Det er jo sådan i bistandsloven, at det er en grundlæggende forudsætning, at enhver mand/kvinde forsørger sig selv, sin ægtefælle og sine børn under 18 år. Og det betyder, at der kun kan ydes hjælp til forsørgelse, når der ikke er andre muligheder. Erhvervsevne- og forsørgertabserstatningen gives netop som kompensation for manglende forsørgelsesmuligheder og går derfor forud for kontanthjælpen efter bistandsloven. Løbende erhvervsevnetabserstatning og forsørgertabserstatning fratrækkes derfor fuldt ud i kontanthjælpen.

Men derfor skal en ansøger ikke altid bruge sin formue, før der kan ydes hjælp. Ifølge bistandslovens § 39 skal der ses bort fra formue, der er nødvendig til bevarelse eller opnåelse af nødvendig boligstandard, eller som bør bevares af hensyn til erhvervs- eller uddannelsesmuligheder. Der er altså mulighed for at se bort fra en del af de kapitaliserede erstatninger.

Den faste revalideringsydelse, som der henvises til i bemærkningerne til forslaget, er bortset fra mindre arbejdsindtægter uafhængig af egen og ægtefælles formue og indtægter. Hvis revalidenden modtager løbende erhvervsevnetabserstatning efter arbejdsskadeersikringsloven, skal der dog ske fradrag af den del af erhvervsevnetabserstatningen, som sammenlagt med revalideringsydelsen overstiger revalidendens hidtidige arbejdsindtægt.

Den faste dagpengelignende revalideringsydelse afløste en revalideringshjælp, der blev udbetalt efter stort set samme principper som kontanthjælpen. Reglen blev indført for at forstærke revalideringsindsatsen ved at lette overgangen fra sygedagpenge til revalidering.

Jeg kan som nævnt ikke støtte forslaget, og det er, som jeg allerede har sagt, fordi de nævnte erstatninger kompenserer for et ind-

tægtstab og derfor dækker samme formål som kontanthjælpen.

Taanquist (S):

Der er, som socialministeren har sagt, en almindelig regel i bistandsloven om, at der skal modregnes i kontanthjælpen for erhvervsindtægter. Det er ikke det princip, SF hermed vil have ændret. Det er kun modregningen for så vidt angår arbejdsskadeerstatninger. Men da en erhvervsevnetabserstatning og en forsørgertabserstatning indgår i stedet for en almindelig erhvervsindtægt, må den nødvendigvis også modregnes på samme måde, som en erhvervsindtægt i øvrigt gør det.

Når det gælder modregning i de kapitaliserede ydelser, skal man jo ikke altid modregne fuldt ud, og hvis jeg læser det eksempel rigtigt, som SF har givet i lovforslaget, og regner efter – jeg kan selvfølgelig ikke garantere for, at min lommeregner regner rigtigt – har man her også kun modregnet for halvdelen af beløbet. Det er så tæt på halvdelen af det kapitaliserede beløb, man modregner, at jeg vil tro, det er det, man har stilet imod. Det er fuldstændig i overensstemmelse med bistandslovens regler, at man gør det, så når der skal være en modregningsregel, synes jeg egentlig slet ikke, at vedkommende er blevet så forfærdelig dårligt behandlet.

Pia Christmas-Møller (KF):

Når et forslag bæres frem af ønsket om at ligestille de lovgivningsmæssige regler og muligheder for nogle befolkningsgrupper, som i øvrigt står i nogenlunde ensartede situationer, kalder det umiddelbart på en positiv reaktion. Og det er jo præcis, hvad SF forsøger i fremsættelsestalen til dette lovforslag.

Forslaget lægger op til, at en kapitaliseret arbejdsskadeerstatning ikke skal betragtes som en formue, hvorfor der heller ikke skal modregnes i en eventuel kontanthjælp. SF begrunder forslaget med, at man herigennem opnår en ligestilling af revalidender og kontanthjælpsmodtagere, der har en formue i form af en kapitaliseret arbejdsskadeerstatning.

Men når man overvejer forslaget lidt grundigere, dukker der en stribe bekymringer og spørgsmål op. Lad mig her specielt hæfte mig ved tre hovedproblemer.

[Pia Christmas-Møller]

For det første: Hvis nu dette forslag bliver vedtaget med henvisning til ønsket om at lige-stille kontanthjælpsmodtagere med revaliden-der, vil en formue ikke længere være en formue i relation til kontanthjælpsreglerne. Man be-gynder altså at skelne imellem formuer afhæn-gig af, hvorfra de stammer. Man etablerer altså en ny form for forskelsbehandling i en ligestil-lings navn. Det kan være en utrolig farlig vej at begive sig ind på.

Hvad med formuer, der hidrører fra f.eks. en privat ulykkesforsikring eller en privat livsfor-sikring? Hvorfor skulle disse formuegrundlag ikke ligestilles med de formuer, der hidrører fra en kapitaliseret arbejdsskadeserstatning for et eventuelt forsørgertab? Og hvad er i grun-den forskellen på den type formuer og for-muer, der hidrører fra salg af fast ejendom el-ler private virksomheder foretaget af de borge-re, der har valgt at sikre sig økonomisk ved den form for opsparring? Og hvad er så til sidst grunden til, at der skal være en forskelsbe-handling mellem disse former for opsparring og ganske almindelige indsættelser på en bank-bog eller obligationsinvesteringer?

Ja, det i øvrigt så gode ligestillingsprincip kan føre meget vidt omkring, og det fører mig så over til et andet hovedproblem, som handler om selve grundprincippet i kontanthjælpssys-temet. Det grundlæggende princip er jo her at hjælpe mennesker, der ikke kan klare sig selv. Det er det underste – og jeg understreger: det underste – sikkerhedsnet. Det risikerer vi at udhule kraftigt, hvis vi åbner for, at man ænd-rer på formuebegrebet.

Det tredje punkt, jeg vil hæfte mig ved, er, at jeg ikke mener, SF har taget stilling til det øko-nomiske spørgsmål. SF har ikke fremlagt no-gen beregninger for, hvor meget det her vil kos-te.

Alt i alt mener jeg, der er nogle temmelig massive problemer ved at tilslutte sig SF's for-slag. Vi vil meget gerne stille en stribe spørgs-mål i forbindelse med udvalgsbehandlingen, men jeg må nok allerede her tilkendegive, at vi ikke kan støtte forslaget med den risiko, det vil medføre for en glidning i retning af, at formuer i al almindelighed ikke kan modregnes i kon-tanthjælpen, for dermed vil vi have udhulet he-le grundlaget for vores kontanthjælpssystem.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg bliver nødt til at tage en kort bemærk-ning for at gøre opmærksom på, at det er helt galt at tage hele systemet op og sige: Hvis man skal gøre det her, hvorfor skal man så ikke gø-re det på alle mulige andre områder, på bolig, på formue, på tipsgevinster, og hvad ved jeg? Her er tale om én ting, en arbejdsskadeerstat-ning, der er så lav, at den kapitaliseres. Hvis der er tale om en arbejdsskadeerstatning, som er så høj, at den ikke kapitaliseres, skal den ikke modregnes på samme måde. Så skal den bare fradrages med det, man får udbetalt lø-bende hver måned; men ellers kan man godt få sine ydelser.

Så jeg må sige det på den måde, for nu at være venlig, at jeg tror, det er meget vigtigt, at De Konservatives ordfører i udvalgsarbejdet får spurgt meget grundigt, får stillet alle de spørgsmål, der er relevante her. Så vil man fin-de ud af, at dette her er en lille flig og ikke har noget at gøre med at bryde det grundlæggende princip om, at formuer naturligvis skal bruges først. Slet ikke!

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne benytte mig af den mulighed, der består for at stille spørgsmål under ud-valgsarbejdet. Men allerede her vil jeg gerne stille et politisk spørgsmål til fru Lilli Gylden-kilde og dermed til SF: Synes fru Lilli Gylden-kilde ikke, at der kan være en vis rimelighed i, at heller ikke livsforsikringer skal modregnes i kontanthjælpen, hvis man tager skridtet for så vidt angår kapitaliserede arbejdsskadeserstat-ninger i forbindelse med forsørgertab? Kunne det ikke være lige så rimeligt, at den slags for-mue heller ikke skulle modregnes? Der findes faktisk livsforsikringer, som enten udbetales som en kapital eller i løbende rater. Der findes også kombinationer af livsforsikringer og pen-sionsordninger, som udbetales på forskellig måde; man kan enten kapitalisere eller få det udbetalt løbende.

Hvori består egentlig den grundlæggende forskel? Man har lidt et forsørgertab. Det ene forsørgertab giver anledning til en arbejdsska-deerstatning; det gør det andet forsørgertab ik-ke, fordi det eventuelt er sket i fritiden, men så har man sikret sig privat via en forsikringsteg-ning. Hvor er den principielle forskel? Jeg kan

[Pia Christmas-Møller]

fint forstå det med tipsmidler og tipsgevinster, men hvor er egentlig forskellen, når private borgere søger privat sikring og så også får brug for den? Hvad er forskellen på det og så den lovpligtige arbejdsskadeersikring, der kommer til udbetaling?

Jeg har lidt svært ved at få en præcis fornemmelse af, hvori forskellen består. Jeg vil meget gerne have en politisk melding fra SF på det.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg prøvede for et øjeblik siden at gøre klart, at det ikke er meningen, at det grundlæggende princip om, at man skal bruge sin formue, før man kan få kontanthjælp, skal brydes. Det er ikke det, forslaget handler om.

Det handler om at ligestille den situation, hvor man har fået en arbejdsskadeerstatning med løbende ydelse, med en arbejdsskadeerstatning, der bliver kapitaliseret, og få en ligestilling mellem det at være på revalidering og det at have været nødt til at give op midt i en revalidering, fordi det alligevel ikke lykkedes, så man, indtil man får en pension, ikke skal spise de små 200.000 kr. op, som man har fået som livsvarig ydelse på en arbejdsskadeerstatning. Det vil sige, at man bliver holdt hen på det laveste eksistensminimum hele sit liv, bare fordi beløbet ikke er så stort, at det bliver en løbende udbetaling i stedet for en kapitaliseret udbetaling. Det er forskellen.

Men tro ikke, at vi med dette vil have et princip, der hedder, at man skal kunne have store formuer og samtidig kunne få kontanthjælp. Det er jo ikke det, forslaget handler om. Det handler om arbejdsskadeerstatning og ligestilling mellem revaliderende og ligestilling mellem kapitaliseret ydelse og løbende ydelse.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg tror såmænd nok, at jeg forstår, hvad fru Lilli Gyldenkilde siger, og også, hvad forslaget går ud på, men lad mig spørge på en anden måde.

En person har lidt et forsørgertab og får en godtgørelse i form af f.eks. en privattegnet livsforsikring, som enten kan kapitaliseres eller udbetales i løbende ydelser; den pågældende kan vælge. Ulykken er eventuelt sket i fritiden;

der er ikke nogen arbejdsskadeerstatning inde i billedet. Hos den person skal der modregnes fuldt ud, hvis den pågældende søger kontanthjælp. Hvad vil fru Lilli Gyldenkilde svare den person, hvis SF's forslag bliver vedtaget? Hvorfor skal den forskelsbehandling være der?

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil svare den pågældende, at der ikke er sket ændringer i forhold til det, der er i dag. Sådan vil jeg svare, for det omhandler ikke det, som De Konservative taler om. Hvis De Konservative har et ønske om at komme med et sådant forslag, så for min skyld ingen alarm. Men det får ikke min støtte, fordi det ikke er det, det handler om.

Else Winther Andersen (V):

SF foreslår at inddrage kapitaliseret erstatning for erhvervsevnetab i bistandslovens almindelige bestemmelser om kontanthjælp.

Nu er det jo sådan, at bistandsloven er beregnet til at være det underste sikkerhedsnet, vi har, når der skal ydes forsørgelse, hvor der ikke er tale om anden mulighed for at få til de daglige fornødenheder. Derimod fik vi for nogle få år siden lavet en god revalideringsydelse med mulighed for en rimelig selvstændig vurdering i hvert enkelt tilfælde, når folk skal i gang med en omskoling, også hvor det drejer sig om nedslidning eller en decideret arbejdsskade. Det var en god lov, vi fik, og tanken var, at hvis man ikke kunne omskoles til arbejdsmarkedet, så var der tale om en pension.

Derfor forstår jeg ærlig talt ikke rigtig lovforslaget. Jeg forstår ikke, at man mener, det er nødvendigt at få kontanthjælp i en periode, når sigtet er, at kommunerne skal arbejde frem imod, at tingene skal hænge sammen. For der er ingen tvivl om, at der vil være nogle, der hen ad vejen finder ud af, at de ikke kan omskoles til et andet erhverv, og det vil derfor blive nødvendigt at sørge for en pension.

Som lovforslaget foreligger, kan Venstre altså ikke støtte det, men jeg må sige ligesom den forrige ordfører, at der er utrolig mange åbne spørgsmål her; som vi vil stille, når vi får lovforslaget til behandling i udvalget.

[Else Winther Andersen]

Men jeg vil godt sige, at der er én ting, jeg ikke kan lide i lovforslaget, og det er, at man anfører, at med de høje arbejdsløshedstal og det arbejdsmarked, der er for øjeblikket, ville det være rimeligt. Jamen man skal ikke lovgive på bistandslovens område efter, om der er høj eller lav arbejdsløshed. Det bliver jeg nødt til at have med.

Tom Behnke (FP):

Lovforslaget er ganske sikkert velment, men det har for mig at se en uheldig bagside. Bagsiden er, at det måske vil fjerne den sidste rest af motivering for at komme i gang enten med en uddannelse, et jobtilbud eller måske at få sig et rigtigt arbejde.

Erhvervsevnetabserstatningen er en kompensation for den manglende indkomst, der kan indtræde som følge af arbejdsskaden. Fremskridtspartiet finder i den anledning, at den nuværende ordning er bedre end den, som SF her foreslår. Men jeg skal dog ikke helt kategorisk udelukke, at udvalgsbehandlingen kan rokke ved vores holdning til forslaget.

Bente Juncker (CD):

Jeg skal på CD's vegne sige, at vi heller ikke kan stemme for dette forslag, men jeg forstår da udmærket, at denne sag er blevet rejst, for det virker jo noget tosset, at en lille arbejdsskade skal spises op, mens man godt kan få lov til at beholde en større, bare den bliver udbetalt på en anden måde.

Der er ikke andet for, end at folk, der er i den situation, at de har en lille arbejdsskade og får udbetalt 200.000 kr., må sætte dem i noget fast ejendom. Så får de dog trods alt noget ud af det, for det bliver stort set holdt uden for kontanthjælpsberegningen. Det må være rådet til dem.

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg skal blot kort meddele, at Kristeligt Folkeparti ikke kan støtte det foreliggende lovforslag. Vi mener, ligesom ministeren har udtrykt det, at forslaget bryder med nogle grundlæggende principper i bistandsloven.

Jeg kan også erklære mig enig med en tidligere ordfører, som var inde på spørgsmålet om her at lave en ny regel vedrørende formueforhold. Hvorfor skal denne slags formue behandles på en særlig måde i forhold til så mange andre formueforhold?

Vi finder, at der en hel række uafklarede problemer i forslaget, så vi kan ikke støtte det.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Der var én, der sagde til mig forleden dag: Lilli Gyldenkilde, du skal lade være med at lave lovforslag, du skal lave beslutningsforslag, for ellers er der ingen, der forstår, hvad det er du foreslår. Det tror jeg jeg skal lære af, fordi jeg synes, misforståelserne har floreret i denne debat. Jeg håber, at flere partier kan ende dér, hvor Fremskridtspartiet endte, nemlig med at sige: Umiddelbart kan vi ikke være med til det, men det var da muligt, at der kunne rokkes ved det under udvalgsarbejdet. Jeg mener i al fald, der er kommet stof til eftertanke frem i debatten, så det er muligt, at man kan nå frem til at rokke nogle flere.

For det er jo helt rigtigt, som fru Bente Juncker fra CD siger, at hvis vedkommende bare skyndsomst var gået ud og havde sat pengene f.eks. i et sommerhus, så havde der ingen problemer været. Så ville hun få sin kontanthjælp; der ville ikke være problemer overhovedet.

Jeg synes ærlig talt ikke, vi kan være det her bekendt. De smarte, som kan læse teksten, finder ud af at sætte de 242.000 kr. i et sommerhus. Så er de i hvert fald sikre på, at det ikke ender med, at det, som skulle være noget, de skulle have resten af deres liv, fordi de har lidt et erhvervsevnetab og har fået en menerstatning, skal spises op i løbet af no time. Men hos de øvrige kræves det beløb, der skulle give lidt ekstra, når det kneb, anvendt, bare fordi det er et lille beløb, og bare fordi man er på kontanthjælp i stedet for revalidering. Pengene kommer de samme steder fra.

Den, der er på kontanthjælp, ender formentlig på en pension, og havde vedkommende klarret at få en pension ret hurtigt, var der heller ikke blevet fradrag på nogen som helst måde. Men hvis hun bare havde puttet dem i et sommerhus, var der heller ikke blevet fradraget.

Det er uværdigt, at Folketingets partier ikke vil være med til at lave det her om. Men når vi nu i udvalget får eksemplerne på bordet, tror jeg, at vi kan se på det på en lidt anden måde. Jeg håber sandelig, vi kan være hinanden behjælpelige med at få sat det op, så man også kan forstå det ovre i Socialministeriet, men det er måske lidt hårdt at sige det på den måde.

[Lilli Gyldenkilde]

Derfor tak indtil nu.

Pia Christmas-Møller (KF):

De sidste indlæg fra fru Lilli Gyldenkilde og andre får mig til at konkludere, at denne debat i hvert fald har været godt for noget, nemlig for mig. Jeg har fået det ud af debatten, at der er grund til at kigge på reglerne i bistandsloven for så vidt angår kontanthjælpsudbetaling til folk, der ejer sommerhuse. Jeg synes ærlig talt, der er tale om en ret så urimelig skævvridning dér i forhold til folk, der sidder i en almindelig ejerbolig.

Så har vi ikke fået andet ud af debatten – som jeg i øvrigt synes har været relevant nok – har vi i hvert fald fået den konklusion ud af det, at der åbenbart er et problem i bistandsloven, vi må have kigget nærmere på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 77:

Forslag til folketingsbeslutning om børnepasningsgaranti og afvikling af ventelister til daginstitutioner og dagpleje.

Af Hanne Thanning Jacobsen (SF) m.fl.
(Fremsat 23/3 93).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg er selvfølgelig meget positivt stemt over for selve formålet med beslutningsforslaget, nemlig over en overskuelig fremtid at afskaffe

ventelisterne til daginstitutioner og dagpleje. Det er jo et stort problem, at der i kommunerne under ét findes ventelister, der omfatter omkring 35.000 børn. Det er også helt uoverskueligt og uacceptabelt for den enkelte familie at blive stillet i udsigt, at ventetiden for at få en plads i dagtilbud kan være på et år eller mere.

Men det er heldigvis også sådan, at kommunerne under ét ifølge de kommunale budgetter budgetterer med en stigning i det samlede antal pladser i dagtilbud på 35.000 pladser fra 1992 til 1993.

Det siger mig, at de politisk ansvarlige i kommunerne er parate til at prioritere dagtilbudsområdet, så der kan ske et virkeligt indhug i ventelisterne. Så man kan sige, at den store opmærksomhed, der er omkring dette her i kommunerne, tyder på, at vi klart bevæger os i den rigtige retning, selv om det nogle gange kan se lidt udsigtsløst ud i betragtning af den stigende efterspørgsel efter dagtilbud.

På trods af den situation er jeg ikke enig i, at vi via lovgivningen skal diktere eller pålægge kommunerne en pasningsgaranti for alle småbørn, hvis forældre ønsker det, sådan som det er formuleret i beslutningsforslaget. Det ville bryde med den decentralisering på dagtilbudsområdet i kommunerne, som er gennemført, og som jeg er enig i. Og det ville også betyde et brud med princippet om, at ansvaret for en opgave, udmøntningen af opgavevaretagelsen og finansieringen følges ad.

Det er selvfølgelig ikke ensbetydende med, at vi ikke i regeringen ser ventelisterne som et væsentligt problem og er indstillede på at gøre en indsats for at få ventelisterne nedbragt. Der står i øvrigt også i regeringsgrundlaget »En ny start«, at ventetiderne til bl.a. dagtilbud for børn skal nedbringes, og at det er vigtigt, at det sker inden for en overskuelig fremtid.

Nogle af de ting, vi arbejder med i regeringen, er at give børnefamilierne bedre vilkår. Mange familier er interesserede i at få bedre tid sammen med deres mindre børn. Det kan man bl.a. se af nogle af de mange henvendelser, der kommer til Socialministeriet. Derfor arbejder regeringen med planer om at gennemføre bedre orlovsmuligheder for småbørnsfamilier, sådan at man i længere tid kan være sammen med sit barn hjemme, have en form for forældreorlov.